

KÜPEŞTE

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

BAŞLARKEN

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

Ne çok şiir yazılmıştır; şarkı söylenmiştir üzerlerine. Melodilerin; dizelerin arasından yasemin, leylak, gül, papatya, nergis... kokuları yayılan. Sevgilinin, sevilenin; kaşı, gözü, kokusu benzetilir türlü türlü çiçeğe. Edebiyatımızın en anlamlı metaforlarından. Mutlu anlarımızın, acılarımızın, özür dilemelerimizin en kıymetli şahididirler. Çoğumuzun evinde baş köşeyi, pencere önlerini süslerler. Dilleri yoktur belki ama pek çok şeyi söylerler dinlemesini bilene. Biraz da bize benzerler, ilgiyi boşa çıkarmazlar, coştukça coşarlar sevildikleri yerde. Katmerlenir yaprakları, yediveren tomurcuklar açarlar. Havanın suyun toprağın en gösterişli elçileri, kendilerine methiyeler dizilen, nahif çiçekler; bu ay dergimizin dosya konusu. Ayrıca, eğitimci-yazar sevgili Şeyma Çekici Hanımefendi ile keyifli söyleşimiz Küpeşte dergide. Sayfalarımız arasında gezinirken burnunuza çiçek rayihaları gelmesi dileğiyle. Keyifli okumalar.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Reyhan Karakabak Yılmaz

Demet Yıldız

Hanife Artar Yalçın

Ezgi Ateş Toprak

Serpil Özlem Uçar

Mehmet Reşat Aslan

MİSAFİR YAZARLAR

Emine Ölçer

Serpil Toprak

Ayşe Kaşıkçıoğlu

Fatıma Zehra Bayraktutar

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Serpil Özlem Uçar

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

SREBRENİTSA ÇİÇEKLERİ'NE

FATİMA ZEHRA BAYRAKTUTAR

Gökyüzü kanatlarımı usulca yanlara açtım
Sisli kentlerden yalnızca sana doğru kaçtım
Bilir misin, gül ile bülbül gibiyiz ölüm çiçeğim?
Çivisi çıkmış şu dünyada sensin tek gerçeğim.

Toprağından gelir bebeklerin masum sesleri
Yer altında insan kaynayan bir mahşer yeri.
Artık oyunları yarım, oyuncakları kırık kaldı
Şimdi onlar sadece ve sadece birer masaldı.

Gözlerimi yumsam da görmesem onlarca kırmızı kefeni
Halbuki ölüm çiçeğim, ben yalnız seni aradım, seni.
Ele âma gözlerim, katliama şahit oldu.
Hunharca vahşeti yapanlar sanki bir Moğol'du.

Ah şu insanoğlu yaptığı vahşeti toprakla sakladı
Halbuki bir gün kendi tuzakları olacaktı celladı.
Buralarda bir tohum olmaz, canlı bile yaşamaz sandılar
Masmavi kanatlarımız çiçeklere dokununca, buna inandılar.

Altın kalpli çiçeğimin tohumları savruldu dört bir yana
Felaha ermiş kelebekler kondular birer ikişer dallarına
Analar, hasta yavrularını başucunda bekler gibi
Baktığımız çiçekler de ışıldıyor yerde bir kamer gibi.

Artık çırpınsa şu kanatlarımız kâinattaki kötülöklere
Sahi rüzgâr alıp götürür müydü uzak yerlere?

TORTU

EMİNE ÖLÇER

Kat kat diktim biriken taşlaşmış anıları
Hepsinde biriken tortular var
Kırıyorum, temizliyorum her birini
Çıgılları büyür sessizlik içinde
Yığınla saçılmış, her yanı toz hâlinde
Rafları süsleyen zihinleri bocalayan
Renksiz, soluksuz katı hâlde

Tırnaklarımla kazımak yetmiyor, acıları körelmiş anıların
Seslenir uzaklara pervanesidir umutları, hasreti iki kelime...
Yağmurlar üşüşür korkulu, anlamsız karası kaybolmuş ürkek bakışlarına
Silik bir örüntü, hazımsız mutluluklar birikir, donuk bekleyişlerinde.

Yokluğun çilesidir bu, yorgun anıların
Hüküm giydirilmiş çocukluğumun anıları.
Dalları kırık, dikenleri bıçak gibi keskin filizleri mâtem dolu,
Fidanları dikilmemiş ruhumdaki anıların çiçekleri
Hepsi katran hepsi kan, irin içinde
Solukları kesik, rayihası hüzün dolu
Elveda resmini çektğim anıların çiçekleri,
Elveda!

Boşlukları dolduruyorum, ellerimle saçıyorum tohumlarını
Katman katman sevgiyle dolduruyorum, suluyorum en nazenin öpüşlerle
Yeniden yazıyorum, yeniden çiziyorum suskunluğun ardındaki o çiçekleri
Bembeyaz yolculukların o, bembeyaz güllerini.

BİR AVUÇ PAPATYA

DEMET YILDIZ

Şefkat timsali kırlangıçlar
uçuşurken maviliklere
Gözlerim gezer de gezer tecellîlerini
Yüreğim konuşur aklımla
Cevapsız kalan sorular
uçuşur dimağımda
Arar da gözlerim seni bulamaz
Sorar da zihnim seni cevaplayamaz.
Atar da kalbim sana doğru gelemez,
Çiçeklenir yüreğim, gözlerim;
seni düşününce
Papatya kokar en sevdiğimden
Araya kırmızı güller de girer göz kırparak
Her bir seviyor sevmiyor kandırmaca falında
Heyecanlanırım "seviyor" çıktığında.
Gülerim kendimce
Ah be kızım kandırdın yine kendini,
kandırdın yine hayallerini
Sahi, hayaller kandırılır mı ki?
Zaten kendimizi avutma değil mi bu âlem?
Avuta avuta harekete geçirme bedenini,
zihnini
Avuta avuta yenilmemeye çalışma
Avuta avuta her yeni güne gayretle kalkma
Olmasaydı avutma hali
Vay o zaman ruh hali
Sevdim ben bu avutma halini
Saf papatyam beni avutmaya devam et olur
mu?

Beyazlığınla, gönlümün uyumuyla oyala
beni
Oyala ki içimde kalan son şefkati,
muhabbeti, güveni
Seninle, kokunla tazeleyeyim.
Güzel papatyam; ferahlığınla, zarafetinle,
gizemliliğinle,
Benimle kal, sevdiğim çiçeğim olarak kal
Kızların baharda mis kokulu saçlarını tacınla
süsleyen
Papatyam...
Yeryüzünü gelin misali süsleyen,
Gökyüzünden inci misali görünen
papatyam,
Nice kara sevdalara inşirah olan papatyam
Demlenen çayınla ruhları sükunete erdiren
merhamet timsalim
Yeşilin ahengiyle salınarak okşa ruhumu
Sevdiğim papatyam, özüm papatyam
Süsle tacınla hayallerimi, süsle inceliğinle
zihnimi,
Süsünle boya kararan yürekleri, süsünle
boya putlaşmış ruhları,
Sen öğret bizlere insan kalıp, zarif
olabilmeyi.
Sen öğret şen yapraklım...

Senden öğreneceğim çok şey var
papatyammm çokkk...

HATIRLAMAK İSTERİM

MEHMET REŞAT ASLAN

Bir dilek tuttuğum zaman hatırlamak isterim.

Urganın sehpaye bakışını.

Şöminede bir dekorasyonda.

Güzel bir bütün olabilirler,

Katil, maktül aynı kişi.

İdamda kaderlerinin kesişmesi niye?

Bir dilek tuttuğum zaman hatırlamak isterim.

Kaz Dağları'nın zirvesinde,

Sert kayaların arasından sıyrılıp

Ben buradayım, diyen bir papatyanın

Güneşe gülümsemesini.

Bir dilek tuttuğum zaman hatırlamak isterim.

Bir hat hatırlamaya sebebiyet verdiğini.

Bir dilek dile eklediği her şeye sağır olduğunu.

Bir dilek tuttuğum zaman hatırlamak isterim.

Her şeyin bir şey olduğunu.

Bir şeyin o şey olduğunu.

O şeyin hiçbir şey olduğunu.

Hatırlamak isterim.

ÇİÇEKLENSİN ÜMİDİM

SERPİL TOPRAK

Hayatta bazı insanlara emek vermek, taşı sulayıp çiçek açmasını beklemek gibidir. Çiçek açmayacağını bilirsiniz ama sulamaktan da vazgeçmezsiniz. İşte bu motivasyonun adıdır 'Ümit'. Beklenti ne taştır ne de verilen sudan. Ne taşta inanırsınız açamayacağı çiçek için ne de suya inanırsınız veremeyeceği hayat için. Peki, nedir size taşı vazgeçmeden sulatan şey? Ümit etmenin de bir destekçisi olmalı değil midir? Vardır elbette, bu mucizevi destekçinin adı 'Fıtrat'tır.

Fıtratınızda vermek varsa eğer -ki ademoğlu böyle yaratıldı- ne için verdiğinizin önemi yoktur; sadece verirsiniz, yaptığınız şey fıtratın gereğidir. Bu olayı Derviş ile Akrep'in hikayesine benzetebiliriz. Bir gün bir derviş, suda boğulmak üzere olan bir akrebi kurtarmaya çalışır, her deneyişinde akrep dervişin elini sokar. Lakin derviş kurtarma çabasından, akrep ise sokmaktan vazgeçmez. Bunu görenler ise hayret eder. "Elini soktuğu halde neden hala vazgeçmezsin?" dediklerinde dervişin cevabı manidardır:

"Akrebin fıtratında sokmak var, benim fıtratımda ise merhamet etmek. O zor durumda olduğu halde fıtratından vazgeçmez iken ben neden fıtratımdan vazgeçeyim ki?" der.

İşte taşta su vermek de aynen bu örnekte olduğu gibi fıtratından vazgeçmemektir, Yaratan'dan ümit etmeye devam etmektir. Çünkü onun fıtratında kaskatı olmak, bizim fıtratımızda ise su vermek vardır. Belki de çevrenizde gördüğünüz ve emeğinizi hak etmediğini düşündüğünüz halde veren taraf olmaya devam ettiğiniz herkese karşı duruşunuzu koruyabilmenizin sebebi ve gayesi budur. Muhatabınız hak etmese de iyiliğe ve iyi kalmaya, özünüz layıktır.

NEŞE OTU

REYHAN KARAKABAK YILMAZ

18.08.2024 /Pazar

Sevgili Günlük,

Zambak, sümbül, büyük yapraklı papatya ve en sevdiğim güllerden oluşan bir buket... Büyüleyici kokularıyla yerini aldı. Yine... Yine gözümde düşen birkaç damla yaş; buketteki çiçeklere konuk oldu, çiy taneleri edasıyla. Sümbülün kokusu zambağa, papatyanın kokusu güle karışırken beynime doluşan rayiha gönlümdeki sızıyı dindirmeye yetmedi. Gene avuçlarımdaki hayal kırıklıklarını, yine sırtımı yaslamak istediğim ama bulamadığım o dağ boşluğunu, hüznün tüm benliğime yansıyan cam parçacıklarını aldım da gittim. Yine...

Sevgili Günlük,

Anlatsaydım duyardı beni. Anlardı. Belki de en çok o anlardı. "Sesimi duyuramasam da seni işitiyorum, yanıdayım yavrum; üzülme," derdi. Der miydi? Anlatmadım. Anlatamadım. Duyarsa üzülür, üzülmesin diye. Sessizce oturdum öylece başında. Bir yanım hıçkırıklarını içime akıtırken öbür yanım olsaydı ne olurdu diye hayallere daldı. En çok dizine yattığımda okşadığı saçlarımin hayalini sevdim. Bir de sımsıkı sarılmasını. Yooo yooo, en çok öpüp koklamasını. Aslında en çok hepsini. Hiç yaşayamadığım hepsini.

Sevgili Günlük,

Biliyor musun, ne için canım yansa hep aynı yaram kanıyor. Ne için sevinsem ona anlatamadığım yanım hep boşlukta sallanıyor. Sevincim kursağımda kalıyor. Kalıyor ama ben yine o neşenin gülücüklerini saçıyorum etrafa. Kimseler bilmiyor.

Sevgili Günlük,
Yaram kanıyor, canım yanıyor.

Sevgili günlük,

MuhteŒem ieklerin kokusunu duyumsadığım bir anda, kurduğum en güzel dŒlerle öptüm toprağını babamın. Hayatta hiç grememiŒ olsam da varlığını dağ gibi arkamda, gölge gibi üstümde hissettiğim adamın. Bu sefer, buraya son hüzünlü geliŒim olsun dedim. Son... Bundan sonra getirdiğim buketler hüzün değil neŒe çiçeği olsun. Bu da babama sözüm olsun. Baktım, birkaç damla yaŒ hala duruyordu zambağın eŒsiz gzelliğindeki yaprağında, dalına emanet umutlarla.

29.08.2024/ PerŒembe

Sevgili Günlük,

Babama verdiğim sözü tuttum. NeŒeyle gittim, babamı sıcakık koynunda saklayan toprağın yanına. Bir avuç, gökyüzü laciverdini giymiŒ neŒe otu götürdüm bu kez. Usulca ve Œefkatle bıraktım toprağın kucağına. Yanı baŒımda olamasa da kalbimin en güzel yerinde, hep benimle olmasının neŒesini duyumsadım. Yaralarımaya merhem diye sürdüm verdiğim o sözü. Bir semaya kalktı baŒım bir neŒe otuna indi. Bu çiçeğin yansıyan gölgesi ne güzeldi! Hele kendisi!...

HAYIR LOKMACISI

HANİFE ARTAR YALÇIN

“Düğün, nişan, sünnet, açılış, özel gün ve cenazelerinizde itinayla lokma dökülür. Bilgi için lütfen bizi arayın!”

Geç kaldığım cumaya koştururken caminin önündeki, arabadan dükkâna evrilmiş araçtaki ışıklı tabelayı görünce birkaç dakika durdum. Noktalama ve imlâ kurallarına uyularak yazılmış afiştten gözlerimi çekip tezgâhın üzerinden bir kartvizit aldım. Zira soru soracak ne zamanım vardı ne de insan. Namaz sonrası merhumenin Fatiha’sını okuyup lokmasını afiyetle yedikten sonra aklıma takılan soruları lokma döken arkadaşlara sıraladım. Sağ olsunlar sabırla cevapladılar. Benim de hayır lokması siparişi vereceğimi sandılar zahir. Zihnimin içinde dönen fikirleri bilseler yanıldıklarını anlardı. Eve dönerken yol boyunca düşündüm. Eğer her şey yolunda giderse birkaç aya bu fikirler vücut bulacaktı. Hayali bile otuz iki dişimi göstermeye yetmişti.

Ertesi gün hiç vakit kaybetmeden kolları sıvadım. İkinci el araba pazarında çalışan arkadaşşımdan ucuz yollu bir kamyonet ayarladım. Elimdeki sermayeyi akıllıca kullanırsam kısa sürede kâra bile geçebilecektim. Sanayiye aracı teslim ederken yapılacakların listesini de ustanın eline tutuşturdum. Biraz mırın kırın ettiyse de hallederiz, dedi. Aynı dili konuşabildiğim insanlar da olmasa ne yapardım? Tabelacının merdivenlerini çıkarken akşam ezanı okundu. Kafamdaki yapılacaklar listesine bir tık daha atmıştım.

Rahmetli babam bir işte dikiş tutturamadığımdan hep üzülürdü. Sitemle azar karışık sözlerini bolca işittim sağlığında. Ben de en az onun kadar istiyordum daimî bir işim olsun. Ama nasipten öte köy yokmuş. Çabaladım, uğraştıysam da yolunda gitmedi hiç, talihim gülmedi. Belki de vakti gelmemişti. “Her dua nasibine, her nasip vaktine esirdir,” boşuna denmemiş. Bana bıraktığı ana sütü kadar helal mirası da hiç edersen kemiklerini sızlatacağım kesindi. Umutluydum. Bu defa şans benden yana olacaktı.

Yine bir cuma namazı sonrası ekmek tekne mi, tabelamı; birkaç gün önce siparişini verdiğim el ilânlarını alıp direksiyonu Mahmutpaşa Çarşısı’na çevirdim.

Envaiçeřit malzemenin içinden lazım olanları alıp çıkmam pek kolay olmadı. İçime sinmişti ama: Kar küreleri, kedi figürleri, ışıklı süsler, rüzgârgülleri, rafyalar, telalar, kurdeleler, kalpli balonlar, kraft kağıtlar, boncuklar... Yeğenim, aynı zamanda yeni işimde yardımcım ile yerleştirdik tekerlekli dükkânımıza. Mahalledeki çocuklar el ilânlarını dağıttılar. Sosyal medya hesabımdan da tanıtımlara başlamıştım. Geriye namaz çıkışında yeni işimin açılışını yapmak kalıyordu. İnsanların ayağı alışsın diye ilk müşteri kendim oldum. Bereketliydi babamın mirası. Hâlâ bitmemiştir. Onun hayrına da harcamadan olmazdı.

O gün, hayatımın en heyecanlı cumasını kıldım. Sünneti sonraya bırakıp dükkânın başına geldim. Ricamı kırmayan cami imamı dualarla kesti açılış kurdelesini. Renkli, süslü arabayı gören sıraya girdi dağıttıklarımı almak için. En çok da kadınlar. Hepsinin yüzü gülererek ayrıldı. Kartvizitimizi almayı da unutmadılar. Musalla taşının üzerine oturmuş bir bana bir tabelaya bakan babamın hayali de gülüyordu. Bu sefer başardın, der gibiydi. Bir kez de ben dönüp baktım eserime.

“Hayır Çiçekçisi. Düğün, nişan, sünnet, açılış, özel gün ve cenazelerinizde itinayla çiçek hazırlanır. Bilgi için lütfen bizi arayın. Bugünkü çiçeklerimiz merhum Orhan Artar için dağıtılmaktadır. Ruhu için el-Fatiha.”

LAVİNİA

EZGİ ATEŞ TOPRAK

Sana gitme demeyeceğim.
Üşüyorsun ceketimi al.
Günün en güzel saatleri bunlar.
Yanımda kal.
Sana gitme demeyeceğim.
Gene de sen bilirsin.
Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim,
İncinirsin.
Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia.

ÖZDEMİR ASAF

Elinde eski sevgilisine hazırladığı ve bulması için bıraktığı zarfların birer kopyalarını tutmuş hâlde düşüncelere dalmış, saatlerdir balkonunda oturuyordu. Galata Kulesi'nin arkasına saklanan güneş, güne veda etmeye hazırlanıyordu. Gözleri Galata Kulesi manzaralı balkonunun mermerlerine sıraladığı saksılara kaydı. O günden beri her ay, bir çiçek alarak doldurmuştu mermeri. Tabii ki anlamına göre dizmişti her bir çiçeği.

Ağlayan gelin çiçeği olarak da bilinen ters lalesi, birinci sırayı kapmıştı. Hayallerindeki aşka kavuşamamanın verdiği hüznle ilk onu almıştı. Sonraki ay; özel getirttiği beyaz şakayık, karnındaki masuma duyduğu mahcubiyetin yansımasıydı. Birlikte hayata tutunmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Artık tek başınalardı. Üçüncü ay katlanamadığı ayrılığın acısıyla bir saksıya dikmişti gülün en sarısını. Hayatındaki yeni başlangıcı, geleceğe yönelik umudunu temsilen dokuz ayın ardından petunyasını almıştı. Bu minik mucizesine duyduğu güçlü sevgiyi ifade edebilecek herhangi bir çiçek var mıydı?

Bu sorunun cevabını bilme de kızına duyduğu sonsuz sevgi ve bağlılık için onuncu ayda başka bir saksıyı doldurmuştu papatyaların saflığı. Bebeği bir aylıkken pembe gerberasını, bir yılı devirdiklerinde ise hâlâ içinde büyüdüğünü hissettiği karşılıksız aşkı sebebiyle anemonunu almıştı. Canı yandıkça sıraladığı kaktüslere ayrı bir anlam yüklemeye gerek duymuyordu. İkinci yılın sonunda her şeye rağmen hâlâ ona duyduğu aşk ve tutkuyu simgeleyen kırmızı kamelyasını, ardından gelen ay da derin pişmanlığın yüreğini dağlamasına izin verdiği mor sümbülünü almıştı. Artık bir şeylerin değişmesi gerektiğine karar verip balkonuna yerleştirdiği laviniasıyla ölüm kararını kafasında imzalamıştı. En son da siyah gülden başka bir çiçek almaya ihtiyaç duymamıştı. Üç yıl sonra içinde korlanan aşkın son bulduğunu ve buna dair hiçbir ümidinin kalmadığını nihayet anlamıştı.

Zarfları sırasıyla, tek tek gözden geçirdi. Birinci zarfı olay zincirinin ilk halkası olan Yedikule Hisarı'ndaki Kitabeler Kulesi'nin 45. basamağında, göz hizasında, sağlı sollu yer alan dört güvercinin bulunduğu yere saklamıştı. Bu zarfın hâlâ bulunamamış olması ne yazıktı. Zira bulunsaydı cinayetlerinin kalanının işlenmesi gerekmeyecekti. "Çok yazık!" diye geçirdi içinden. İkinci zarfla Erkan'ı uçuruma yollamak hiç de zor olmamıştı. Ne yazık ki onun ölümüne gönüllü razı olmadığı için Feza Deniz'in kimin yaptığını bulamadığı ihbarı bizzat kendisi yapmıştı. Üçüncü zarfı da geçmiş olsun hediyesi olarak hastaneye yolladığı paketin içinden çıkan kitabın gizli bölmesine saklamıştı. Paketle verdiği ihtar mesajının Erkan'a haritadaki son kapıda işlenen cinayete kadar rahat bir uyku uyutmadığı için mutluydu. Silivri Kapı hipojesine bıraktığı dördüncü zarfta yazdığı "Üç Nokta" şiirini uçurumun kenarında terk edilmişinin hatırası olarak yazmıştı. Erkan'ın bunu bulduğu zaman o gün ölmediğine pişman olmasını umuyordu. Beşinci, altıncı, yedinci derken kalan zarfları da bir bir inceledi.

Kendince bir intikam yolculuğu başlatmış ve bu yolculuğun sonuna gelmişti. Her şey buraya kadar tıkırında gelmişken bir şeyler ters gidecek diye ödü kopuyordu. Feza Deniz zeki adamdı. Eninde sonunda gerçekleri ortaya çıkaracaktı ama her şeyin bir zamanı vardı. O istemeden hiç kimse bu düğümü ömrübillah çözemezdi. Son zarfı tam açacağı sırada kapı sesiyle irkildi.

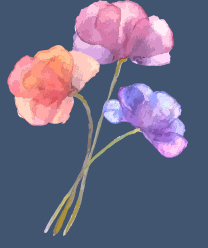
"Anneeeeeee!" diye bağırarak kendisine koşan kızını şefkatle kucaklayıp kapıya yöneldi. Gelen kapıcı olamazdı. Sipariş verdiğini hatırlamıyordu. Çöp çıkarma saati de değildi. İçini bir korkunun kapladığını hissetti. Nedense deliğe bakmak aklına gelmedi. Titreyen elleriyle kapıyı açtı.

"Sürpriz!"

Kapıcının çöp saatinde aralık bulunduğu kapının eşiğine düşmüş sarı zarfın üstündeki E.A.T. kısaltması dışında etrafta dikkat çeken herhangi bir şey yoktu. Ev boştu. Hemen 112'yi tuşladı.

GEÇ KALMAK

ESMA BEYZA GÜLEÇ

Uzaktardan gelen üç kişinin buluşma noktası, yıllar önce ayrıldıkları aynı yerdı. Öyle sözleşmişlerdi ve üçü de sözüne sadık kalmıştı. Görkemli çağılmasıyla akan nehrin, ona meydan okurcasına karşısına dikilmiş ulu kayaları aşmadığı, çatallaşıp ikiye ayrıldığı bu kuytuyu elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı. İki yanlarından süzölüp giden nehirden yüzlerine çarpan suyun serinliği yol yorgunu yolculara bahşedilmiş hediye gibiydi. Yaz mevsiminin sonlarıydı, güneşin kendini tepelerin ardına atana kadar her yeri kavurmaya and içtiği günlerdi. Yolcuların ikisi bizim dervişler Zu ve Ze diğeri de zayıf yüzünde kırçillaşmış sakalı, hafif kamburlaşmış sırtı kırklı yaşlarını gösteren bir adam. “Burada değil de başka yerde görseydiniz beni yine tanır mıydınız?” dedi adam. Öyle özlemişti ki Zu ve Ze’yi. Hızlı hızlı konuşurken Ze’ye sarılıyor, sonra dönüp Zu’nun yanı başına oturuyordu.

“Seni en son gördüğümüzde ufacık çocuktun şimdi boyumuzu aşmışsın ama gözlerine bakınca anlardık yine de sen olduğunu,” dedi Zu. “Korku Dağ’ından beni kurtardığınız gün, gözüme nasıl heybetli göründüyseniz bugün de aynısınız benim için, hiçbir şey değişmemiş.”

Dervişler; yurtlarında çıkan salgın hastalığa çare olacak reçete için alelacele yola koyulmuşlardı yaklaşık iki mevsim önce. Taş kütüphanenin bekçisi onları zorlu bir sabır sınavına sokmuştu. Hastalıktan kırılan insanları düşündükçe bu sınava dayanmak daha da zorlaşmıştı. Reçeteyi almayı başarmışlardı sonunda. Şimdi sıra; ilacı hazırlayacak, işin ehli kişileri bulmaya gelmişti. Kader kaleminin yıllar önce yazdığı bu buluşma, nice insanın iyileşmesine vesile olacaktı. Dervişler akıllarından hızlıca geçen bu düşüncelerle Yaradan’ın sonsuz ilmine bir kez daha iman ettiler.

“Karşımızda, ünü yedi cihanı tutmuş hekim var. Senin heybetinin yanında bizimkinin lafı bile olmaz evladım,” derken heybeden kütüphane bekçisinden aldıkları yeşil mürekkeple yazılmış sayfayı çıkardı Zu. Hekim ilgiyle kâğıdı eline aldı. Okumaya başladı. “Merak ettiğim bir şey var, sen Korku Dağ’ını terk ederken hangimizi seçmiştin? Beni mi yoksa Zu’yu mu?” Hekim dikkatle baktığı reçeteden gözlerini kaldırdı, gülümsedi. “Siz tahmin edin hanginizi seçmiştim?” Ze oflayarak Zu’ya döndü. “Vallahi çocukların hepsi ağız birliği etmeye and içmişler sanki! Bak görüyor musun derviş, bu da ağızdan kaçırıyor cevabı. Hasbünallah!” Gülüştüler.

Hekim reçeteyi Zu'ya teslim ederken, "İlacı hazırlarım hazırlamasına da içine konacak malzemenin hepsi bende yok, şimdiye dek bilmediğim maddeler var, onları temin etmemiz lazım," dedi. "Bir sonraki durağımıza gidiyoruz orada istediklerini bulabilirsin." Öte berilerini toplayıp nehrin serin suyundan içtiler, yola koyuldular. Meyveleri çoktan bitmiş böğürtlen çalılıklarının içinde, onlar için açılan patika yoldan ilerlemeye başladılar. Akşama doğru sıcak yemek kokularını taşıyan rüzgârın peşine takılıp iki katlı kerpiç evin bahçe kapısına vardılar. Nefis yemek kokularına, hekimin o güne dek görmediği çiçeklerin kokuları karışıyordu. Açlıktan mı çiçek usarelerinin hoş rayihalarından mı başı döndü bilemedi. "Bu, en sevdiğim otlu böreğin kokusu." Açlık daha baskın gelmişti hekime. Derin bir nefes alıp midesine bayram ettiren Zu atıldı. "Bu, en sevdiğim çorbanın kokusu. Tereyağlı domatesli pirinç çorbası, bol karabiberli, üstüne de taze maydanoz doğranmış."

"Kasesi Kütahya porselen mi yoksa kalaylı Antep bakırı mı? Onu da deyiverseydin kardeş, eksik kalmasın. Peki, yemeklerin yanına koyun yoğurdundan taze naneli cacık da yapıldığını anladınız mı? Hem de en sevdiğimden üzerine has zeytinyağı gezdirilmiş."

Evin kapısı yavaşça açıldı, beyaz tülbentin üzerine oyalı yazmasını çatki yapıp bağlamış yaşlıca bir kadın görüldü. "Dervişler! Ben görmeyeli yemeklerin kokusuyla doymayı mı öğrendiniz yoksa? Haydi buyurun içeri." Zu ve Ze, elleri kınalı otacı kadını görür görmez koca insanlar olduklarını unutup ninelerine hasret kalmış iki çocuğa döndüler birden. İkisi de yarışircasına koşup sarıldılar. Hekim onları seyrederken gündüz vakti karşılaşmalarında kendisinin yaşadığı mutluluğun aynısını yaşadıklarını düşündü. Otacıyla dervişlerin sevgi bağı, kendisiyle dervişler arasında olanın tıpkısıydı. Taa çocukluğa dayanan sevginin en sağlamından hem de.

Sofradaki yemekler azar azar eksilirken sohbetler edildi, hasret giderildi. Konu hastalığa geldi. "Çok geç kaldık," dedi Ze hayıflanarak.

"Levh-i Mahfuz'da yazılmış hiçbir şey geç değildir. Vakti şimdiymiş ki sizin bir araya gelmeniz yıllar öncesinden tam da bugüne belirlenmiş," dedi, görgüsü bilgisi her halinden belli olan yaşlı kadın. Sofraya dökülen ekmek kırıntılarını avucuna topladı. "Karıncaların hakkını zayi etmeyelim," diyerek yavaşça kalkıp pencerenin kenarından toprağa bıraktı. Sedire oturdu.

"Çocuk onca insan biz geç kaldığımız için hastalıktan telef oldu."

"Böyle olsun kimse istemez lakin ölüm bir şeyi sebep kılar insanı alır götürür bu âlemden. Yaşlıymış gençmiş ayırt olunmaz. Hem öyle bir vaad de yok zaten. Kendinizi suçlayıp durmayın. Olacak olan, olur. Bile isteye; iyiye mi sebep oldun, kötüye mi sebep oldun? Asıl dikkat edilecek şey o. Şimdi yatın dinlenin. Benden isteyeceğiniz malzemeler tam da bu mevsimde açan çiçeklerden toplanacak. İki mevsim önce de gelseniz bekleyecektik zaten.

Dervişler ve hekim; pencereden vuran ay ışığında tavandaki çengellere asılmış, çeşit çeşit kuru çiçekleri seyrederken otacının söylediklerini, kader çizgisinde bir ileri bir geri götürerek en doğru yere yerleştirmeye çalışıyorlardı. Derviş de olsun hekim de olsun Rabb'inin iradesi karşısında, teslimiyet ve gayretin ne ölçüde olması gerektiğini doğru tutturabilmek zorlayıcıydı. Belki de dervişlerin, hekimin, her insanın asıl imtihanı buydu.

SANRI

AYŞE KAŞIKÇIOĞLU

Göklerde, yıldızlarda koştum peşinde
Atladığım iklimlerin haddi
Bakıştığım bulutların hududu yok
Yanık bozkırların, ıslak bulutlara nidalarına
Katıldım ardında
Yüzünü çizdim Gökova'ya
Sahipsiz soğuk solgun fırtınalara
Engin yamaçlı kör kıyılara
Tabiatın kırgın dolaşan sularına.

Bulamadım
Bakındığım beyhude arayışlarda
Savrulan benliğimin çırpınışlarında
Birkaç milyar hücremin hafızasında
Parmak uçlarımda, saç uçlarımda..
Kalbimin kapılarında.
Zamanın akışını hızlandıran
O beklemesi zor telaşlarda...
Yangınlarıyla yaşayan yağmur yürekli
aşıklarda
Ahh! ki geniş sade çöllerime inen
Sır dolu rüzgarında

Kaldım
Öylece kaldım eşiğinde
Açılmayan kapıların vardı
Bir bir sınıandım ayazında
Yüzyıllar kadar sürdü zannımca
Pencere önü manzaraların vardı

Apansız inen akşamlarında
Işıksız sensiz kaldım, karardım da
Kavruldum, aklımı senle bozdum da
Beni bıraktın gecenin hüzzamına
En sonunda kararımca

Bir bir kapattım gün doğumuna 5 kala

Bıraktım
Seni bulamadığım o kör yokuşlarda bıraktım
Tepede güneş göğsümde ay, seni bıraktım.
Ne çıkar ki; hayallerinle yaşasam,
Sen yerine yokluğunla yansam
Ateş gibi yanan yanağına dokunsam
Her an, istediğim her an
Bu kalbimin yükseldiği
Ve kanatlarımın göğü arşınladığı aziz an...
Pare pare bulutlar yerlerinden çıktı
Yağmurlar çiyler indi bi yerlerden
Üstünü gökkuşağı kapladı ufukumun
Esasen ilk defa sana dokundum.
Öpüp kokladığım ellerini buldum.
Bir düzlük kadar rahatlatıcı ruhuna
kavuştum.
Sızılarım sızladı, tenine değince
İçimde nefesim yandı, aheste
Üç beş beylik kelamın ile bir gece
Artık bu acılardan beni
Azad eyle, halas eyle.

MÜKEMMELLİK YÜKÜ ALTINDA EZİLEN ANNELERİN,
SINAVLARLA BOĞUŞAN GENÇLERİN,
FARKLILIKLARINDAN ÇEKİNEREN ÇOCUKLARIN
OMZUNDA BİR DOST ELİ:

ŞEYMA ÇEKİCİ İLE SÖYLEŞİ

Mükemmel anne olmayı hedefleyenlere,
Mükemmel anneliği ıskalayanlara,
Yeni doğum yapanlara,
Planladığı gibi doğuramayanlara,
Sütü olup emziremeyenlere,
Emzirip sütü gelmeyenlere,
Vicdan azabından uyuyamayanlara,
Gece boyu nöbet tutanlara,
Ayağında sallayarak uyutanlara,
İki kaşık yedirmek için kırk takla atanlara,
Lohusa topuzu ile yaşayanlara,
Birlikte büyüsünler diye ikinciye düşünenlere,
Sonra birlikte delirenlere,
Yardımsız çocuk büyütenlere,
Dışarıda çalışanlara,
Evde çalışanlara,
Üç saatlik uykuyla dünyayı kurtaranlara,
Pes edenlere,
Gülenlere,
Ağlayanlara,
Gündüz ne zaman büyüyecekler,
Gece ne çabuk büyüdüler diye ağlayan tüm annelere..
“Hepsi geçecek..”

Şeyma Hoca'm yoğunluğunuza rağmen bizi kırmadığınız için öncelikle çok teşekkür ediyoruz. Okurlarımıza cümlelerinizle kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Hoş buldum, teşekkür ederim bu nazik dâvetiniz için. Ben 37 yaşında, biri 11 yaşında erkek, diğeri 8 yaşında kız iki çocuk annesiyim.Öğretmen, öğrenci, yazar, koç, eğitimci ve aciz bir kulum. Puzzle yapmayı, denize bakmayı, dostlarımla muhabbeti ve ara ara yalnız kalmayı, yorulmayı ve dinlemeyi, öğrenmeyi ve öğretmeyi, sevmeyi ve sevilmeyi çok severim. Ne yaparsan yap aşk ile yap; düsturuyla içinde aşk olmayan, kalbimi heyecanla çarptırmayan bir işe girişmemeyi tercih ederim.

Sosyal medyada, çektiğiniz fotoğraflarınızın altına yazdığınız uzun mesajlarınızla takipçilerinizin ilgisini çekmeyi başarmış birisiniz. Satır aralarınızdan yansıyan mükemmel anne/insan yoktur ve yalnız değiliz mesajlarınız, annelik yaparken tökezlediğimiz anları, bu anların normal olduğunu, anneliğiniz ve çocuklarınızla olan ilişkileriniz, Karadeniz gelini olmanız, gelinlik müessesesi, akrabalık ilişkileri ve bu çerçevedeki rollerinizi sosyal medyaya yansıtmanız çok samimi ve hayatın içinden. Sosyal medyayı kullanırken temel olarak neyi amaçlıyorsunuz?

10 yıldır sosyal medyadayım. Kullanış amacım zaman içerisinde çok değişkenlik gösterdi. İki çocuklu hayatın ilk yıllarında sızlanmak için kullandığım bir yerdi. Ben bu anneliği başaramadım diye ağlarken, hiç tanımadığım onlar, yüzler, binlerce insan sırtımı sıvazlayıp "Yalnız değilsin, geçecek!" dedi. Sonra ben biraz daha sakinleştim, toparlandım. Bugün ise birçok konuda kendini yalnız hissedenlerin sırtını sıvazlayıp "Yalnız değilsin," demek için yazıyorum. Bir de bulunduğum ortamda herkes bir yöne giderse ben diğer tarafa gitmeyi seviyorum. "Bir de buradan bak," demek için yazdığım yazılar da fazla. Ama o zaman bana sinir oluyorlar birazcık 😊.

Yanmış kurabiyeler, dağınık mutfaklar, bazen güçlü görünmeyi bir kenara bırakıp üzüntüsünü yaşamak için çocuklarının yanında ağlayabilen bir anne... Tüm bunlar çoğu insanın yansıtmaktan korktuğu ve zayıflık diye adlandırabileceği bir durum ancak elbette gerçek hayatın ta kendisi. Tüm çabanız bizlere dayatılan mükemmellik algısını kırmak ve normal göstermek yönünde mi?

Evet evet... Aslında şöyle bir durum da var: genelde evin en dağınık halini, en yanmış kurabiyeyi, mutfağın en dağınık halini paylaşıyorum. "El âlem ne der?"e bir kafa tutuş... Ne dersiniz deyin umurumda değil, ben kendimle barışığım. Bunlara değil başka işlere verin odağınızı,diyorum aslında... İnsan ilişkileri, ahlak, özgüven, öz saygı, merhamet... Bunlara odaklanalım, mutfaklar nasıl olsa toplanır.

Hayatı mizah ile algılıyor ve yansıtıyorsunuz. Ciddi mesajlar vermek için bile bu yolu tercih ediyorsunuz. Bu sizin için hayata karşı bir savunma mekanizması mı yoksa insanların ve özellikle çocukların bu şekilde ilgileneceği kanaatinde misiniz?

Mizah benim stresle başa çıkma biçimim. Kendi en zor anlarımı da mizahla anlatırım. Ben durumu böyle daha çabuk kabulleniyorum ve büyük bir sorunu onunla oynayabilecek hale getiriyorum. Gülebildiğimiz zaman gerilimin büyük kısmı boşalıyor ve sorunun çekirdek kısmıyla çözüme gidebiliyoruz

Gençlerle ve çocuklarla eğitimler, imza günleri vesilesiyle sık sık bir araya gelen bir yazarınız. Nesille ilgili düşünceleriniz neler?

İmza günlerinde, eğitimlerde, derslerde, üniversitede benim karşıma çıkan nesil özenle yetiştirilen nesil. Okuyan, öğrenen insandan korkulur mu? Şimdiki nesil diye başlayan karamsar cümleler kurabileceğim bir kesimle işim gereği karşılaşmıyorum. Benim gençlikten umudum çok fazla. Hatta yetişkinlere olan umudumdan fazla. Bazı şeylere gençtir, geçer demeyi de öğrenmek lazım. Oldukça zeki, sebat etmekte zorlanan, anlaşılmayı bekleyen bir nesil... İnşallah hakkıyla rehberlik edebilen yetişkinlerden oluruz.

Marmara Üniversitesi matematik bölümü mezunusunuz. Ancak 2020 yılında iki çocuk annesi olarak girdiğiniz üniversite sınavında Boğaziçi psikoloji bölümüne yerleştiniz. Gençlere harika bir örnek ve bir ilham kaynağısınız. Psikoloji okumak hayaliniz miydi?

Evet matematik ve psikoloji arasında kalmıştım. Lisede o dönem alan seçmemiz gerekiyordu ve sınava girerken alan değişikliği olmuyordu. Matematik sevdam yüzünden sayısala gittim. Sonra çocuklar büyüyünce de psikoloji hayalimi gerçekleştirdim. Boğaziçi ise matematik istediğim dönemde de hayalimdi ama olmadı. Belki olsa şimdi böyle bir şeye girişmek için biraz daha ağırdan alırdım. Boğaziçi büyük bir itici güçtü. Gençlere sınav yolculuğunda rehberlik ederken kendi motivasyon hikâyelerimi paylaşabilecek kadar bol malzemem var yani 😊.

Plüton'un Dünya Umurunda Değil, Mars'tan İzin Aldın Mı? Hangimizi Daha Çok Seviyorsun? Kitaplarınızdan sadece bir kısmının adı. Çocuklar için yazmak sizin için ne ifade ediyor? Çocuk edebiyatına yönelmenizi sağlayan ne oldu?

Kendine güvenen; bununla birlikte insanı, insanlığı önemseyen bir nesil yetiştirme gayesindeyim. Kitaplarımda çevreye, çevresindeki insana duyarlı ama kendine de duyarlı kahramanlar var. Çocuklar için yazmak daha zor. Az cümle, çok fazla anlam, sıkmadan, yormadan... Bir cümle üzerine bir hafta düşündüğüm zamanlar olmadı değil.

Ya Bir Gün Kavanoz Kapakları Biterse isimli kitabınızın arka kapağındaki tanıtım cümlesi tam olarak şöyle;

“Hayallerini fındık dallarında, rahatsız etmesin diye etiketi kesilmiş bebek tulumlarında, hiç tadına bakılmamış tüp çikolatalarda, sofraya sayıyla konmuş zeytin tanelerinde, hâl hatır soran bir tanıdığın samimi sohbetinde ve pek tabii gıcır gıcır kavanozlarda saklayanların hikâyesi.” Sıradan insanların sıra dışı hikâyelerini sıcacık bir çay sohbetinde samimi bir arkadaşınızla konuşuyor gibi anlattığınız bu sevilen kitabınızın devamı gelecek mi?

Ah, ne güzel bir yorum! Evet başladım bile. Hikâyede adı geçen karakterin “Bir de benden dinleyin,” dediği hikâyelerini dinleyeceğiz bu sefer.

Gençlerin ve çocukların nabzını tutmakta çok başarılısınız. Şeyma Çekici Akademi çalışmalarınızdan da biraz bahseder misiniz?

Şeyma Çekici Akademi’yi hem öğretmenlere hem ebeveynlere hem gençlere hem de kendini yetiştirmek isteyen herkese hitap etmesi için kurduk. Bazen sınav hazırlık eğitimleri, bazen koçluk çalışmaları; özgüven, sınırlar, ebeveynlik, motivasyon gibi çeşitli başlıklarla geniş bir yelpazede çalışıyoruz. Henüz bir yılımız dolmadan binlerce kişiye hitap ettik. İnşallah büyüyerek nice gönüllere dokunmak nasip olsun.

Edebiyat dergileriyle aranız nasıl Şeyma Hoca’m? Takip ettiğiniz dergiler ve sevdiğiniz kalemler hangileri?

Üzülerek söylüyorum ki edebiyatla aram pek iyi değil. Bu yaşıma kadar yaptığım okumalar da hep psikoloji üzerineydi. Edebiyat okumalarım son üç dört yılda biraz daha yoğunlaştı. Maalesef iyi bir dergi okuru değilim. Benim sevdiğim kalemler edebiyat dünyasından değil daha çok psikoloji dünyasından bu sebeple.

Hayattaki küpeşteniz nedir?

Teslimiyet ve tevekkül. Ne zaman düşecek gibi hissetsem, onlara tutunurum.

Söyleşi ; Serpil Özlem UÇAR

***Mükemmel Annenin El Kitabı /Şeyma Çekici**

**GAZZE'Yİ
YARALI
YERİNDEN
YENİDEN
ÇİÇEKLENDİR
ALLAH'IM!**